

Przedpłata wynosi:

w Krakowie:
miesięcznie 1 złr., 35 cent., kwartalnie 4 złr., półrocznie 8 złr., rocznie 16 złr.

Za odosłaniem do domu dodaje się 15 cent. miesięcznie.

Na prowincji i w całej monarchji Austro-Węgierskiej:
miesięcznie 1 złr. 70 cent., kwartalnie 5 złr. 10 cent., półrocznie 10 złr., rocznie 20 złr.

Numer pojedynczy 6 cent.

KURJER POLSKI

wychodzi codziennie o godz. 8 rano.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: ulica Szewska Nr. 7, I piętro.

Cena ogłoszeń:

Za wiersz pięciowy, lub jego miejsce, za pierwszy raz 10 cent., za następne po 5 cent. — Drobne ogłoszenia zwykłym drukiem po 2 cent. od wiersza, tłustym drukiem po 3 cent. od wiersza. Minimum ceny drobnych ogłoszeń 25 cent. „Nadesłane” 20 cent. od wiersza.

Adres dla telegramów:

„KURJER” — KRAKÓW.

Rękopisów Redakcja nie zwraca.

J. E. PAWEŁ POPIEL.

Popiel umarł! powtarzają setne usta i wieść żałobna rozchodzi się po mieście, rozszala się już daleko pewnie po ziemiach polskich, podana telegramami krewnym, przyjaciół, a może powiem nie za wiele: podana Polsce. Bo też to strata nie dla rodziny, nie dla miasta, nie dla powiatu, nie dla prowincji, ale dla narodu.

Bywają ludzie, co nie napisali arcydzieła, nie zdobyli laurów przez zwycięstwa na polu bitew, ludzie bez płomienia geniuszu, a jednak niepospolici, znakomici, wyrastający po nad czas i odcienie siłą i czystością charakteru tak wysoko, że stają na piedestale za życia. Tę wyższość daje im potęgę charakteru nie mniejsza może od potęgi geniuszu, a w życiu społecznym moralniejsza, boć przeciw społeczeństwu moralnością stoi, etycznym kitem się spaja.

Takim spójnym charakterem, był zgasły p. J. E. Popiel. Nad trumną stała dziś i ci, co szli z nim i za nim, stana i ci, co szli przeciw niemu, ale jedni i drzy w równie czci, acz w nierównej miłości, uchyla czoła przed pamięcią człowieka, któremu biblijne miano patriarchy dać wypadało.

Sędziwe lata zmarłego codziennie budziły obawę tego, co się stało; ciężka choroba przysposobiła umysł do żałoby, a jednak, gdy ta postać położyła się w trumnie, pada cios, jakby spodziewanym nie był, bo myśli i serce nie mogą się poddać faktowi.

Takim zmarłym dźwięki Zygmunta głoszają żal rodaków, a gdy one mówią o żalobie całego społeczeństwa, na nekrolog, na kronikarskie szczegóły o długiego, uczciwego, zasłużonego żywota, nie pora. To też w tej chwili wieść żałobną posyłamy, składając wyrazy czci zgasiłemu żywotowi, spędzonemu wiernie, uczciwie, z płonem zasług dla Kościoła i Ojczyzny.

Kronika miejscowa.

Kalendarz. Dziś: św. Tomasza z Akwinu; jutro: św. Jana Bożego i Beaty.

Rocznice.

Pobiwszy Piotra W. pod Narwią zwrócił się Karol XII. całą siłą przeciw Augustowi II. Polska przez przynasza zawiadła miła króla szwedzkiego, że wojny ze Szwecją toczyć nie ma powodu, że najazdowi na swe ziemie się dziwi, bo August II. nie jako król polski, jeno jako elektor saski przeciw Szwecji przymerzem się związał z Piotrem W. Karol XII. odpowiedział na to żądaniem detronizacji Augusta. Zagroźony August, widząc niechęć ku sobie znacznej części senatorów, nie mogąc liczyć na pomoc polityczną Moskali, wysłał do Karola XII. hrabiego Arndta Koenigsmark, dawną swoją kochankę, matkę Mankiego saskiego, Szwedkę rodem. Zawiozła ona list od Augusta do Karola XII., ale jej król szwedzki audjencji nie udzielił, widząc iż nie chciał, raz dlatego, że go to obrażało, iż August kochankę swoją do niego wysłał, a powtórnie, że nie chciał narządzić się na scenę kokieteryj, która ta cudnej nrody kobieta urządzać zamierzała, licząc na to, że wdzięki swei podbije młodzieńczego króla. Gdy to zawiadło, wysłał August szambelana swego Witzthuma również z listem i z pieniędzmi dla przeprzekupienia generałów szwedzkich, Karol XII. żadnej nie dał odpowiedzi, list odebrał, Witzthuma aresztować kazał, a list 7 marca 1702 postać przynasował. List ten dał hasło w Polsce do wystąpienia przeciw zbrodniarstwu królowi, który po izerzając sobie koronę w ten sposób chciał sponiewierać.

Posiedzenie krakowskiego ochotniczego Tow. ratunkowego, odbyła się wczoraj o godzinie 4 ej popołudniu w sali Rady miejskiej. Posiedzenie zgasił stosownym przemówieniem prezes Towarzystwa dr. Obaliński. Następnie odczytał sekretarz Towarzystwa p. Eliasz sprawozdanie z ostatniego posiedzenia po czym przystąpiono do wniosków i interpeacji.

Pierwszy zabrał głos p. Bonnet, który po krótkim przemówieniu zwrócił się do członka Wydziału, p. dr. Obalińskiego postawił wniosek aby subwencję otrzymać od m. Krakowa na rok 1892, użytkować na honorarja dla dwu doktorantów, którzyby

stałe pozostawali na Stacji ratunkowej. Wniosek ten zmodyfikowany przez p. dr. Bosowskiego, żeby jedyne w razie potrzeby Wydział był powołany wezwać dwu doktorantów medycyny do pełnienia dyżurów stałych podczas ferij świętecznych i wakacyjnych z pewnem wynagrodzeniem, a pozostała kwota z subwencji, obrócona była na bieżące wydatki Towarzystwa, został przyjęty. — Następnie przystąpiono do wyboru nowego Wydziału. Przeses obrano wzy stkiemi głosami powtórnie dr. Obalińskiego; wiceprezesem dr. Bosowskiego, a skarbnikiem fizyka m. dra Buzka. Nadto wybrano 4-ech członków wydziału z grona słuchaczy medycyny, a mianowicie: pp. Oskara Kaufmanna, Władysława Żydłowicza, Arnolda Kupezyka i Antoniego Mieluskiego. Z grona obywateli miejskich obrano członkami Wydziału: dra prawn. Faustyną Jakubowskiego, naczelnika straży pożarnej p. Wincentego Eminowicza, p. prof. Domańskiego i dra med. Wilkosa. W końcu na wniosek dra Obalińskiego wybrano 3-ech słuchaczy medycyny pp. Starzewskiego, Zanietowskiego i Maleszewskiego na gospodarzy przyszłych zabiegających się odbyć w przyszłości na dochód Towarzystwa. Na tem zakończono posiedzenie.

Towarzystwo kredytowe rękodzielników i przemysłowców w Krakowie, odbyło w dniu wczorajszym walne zebranie pod przewodnictwem p. Armolowicza i przy nadzorem licznych udziałach członków. Sprawozdanie dyrektora wykazało obrotno kasowego z 4.105.509 et. 06, a to w przychodzie z 2.058.966 et. 10, a w rozchodzie 2.046.542 z 96 et. W porównaniu z r. 1891 przedzającym obrót większy o 795.306 z 34 et. Wkładki członków wynosiły 223.543 z 19 et. Wskłady członków na sumę 1.530.532 z 92 et. Czysty zysk 7586 z 19 et.

Po odczytaniu sprawozdania dyrektora, wniósł radca miejski Geisler imieniem komisji kontrolującej absolutorium dla dyrektora. W dalszej dyskusji ogólnie nad stanem Towarzystwa, w której zabierali głos: p. Meisner, Halseki, Kutrzeba, redaktor dr. Orłowski, p. Kornecki i inni, wskazano kierunki, w których rozwijać się winno Towarzystwo, tak doniosłym będącym czynnikiem w ciężkiej walce rękodzielników i przemysłowców krakowskich.

Na żądanie p. Meisnera wyjaśnił p. Kornecki imieniem Rady nadzorczej wykazaną w jednej z pozycji bilansu stratę tysiąca z 18 et. Wkładki członków na realność dla Towarzystwa. Pewien „obywatel krakowski” zalecał był radzie nadzorczej gorąco owe kupno jako nader korzystne, i wydał stał zadatek 3000 złr. Po zbadaniu sprawy przez pp. Korneckiego i Chmurskiego okazało się, że Towarzystwo cofnąć się musi od kupna, gdyżby na niem poniosło ciężką szkodę.

Wówczas ów obywatel, który w krótkim czasie sprzedał tę samą realność komu innemu znacznie taniej, gdyż nie godziło się w takiej sprawie zarabiać na Towarzystwie, które jest na drodze do rozwoju i powinno doznawać poparcia i opieki.

Zgromadzenie daje wyraz swemu oburzeniu. Następnie uchwała zgromadzenie jednomyślnie absolutorium dla dyrektora. Z kolei uchwalono po dłuższej dyskusji na wniosek członka Rady nadzorczej p. Korneckiego, aby z zysku czystego w kwocie 7586 złr. 19 et. wypłacić 5% dywidendę w kwocie 3356 złr. 15 et., wcielić do funduszu rezerwowego 2850 złr. wyplacił na restaurację katedry na Wawelu 50 złr., na dom narodowy w Cieszyńsku 50 złr., na 200 książeczek zyciorysów Kościuszkę 16 złr., na fundusz izby rękodzielniczej krakowskiej 345 złr. 43 et.

Do dyrektora wybrano przez aklamację pp. Rehmana i Maszczyńskiego, na zastępcę dyrektora p. Wasilkowskiego. Z przebiegu zgromadzenia można było nabrać przekonania, że Towarzystwo znajduje się na drodze do coraz to pomyślniejszego rozwoju i że gorące zapośredniczenie się tą instytucją przez nasze powagi finansowe, znakomicie przyczyni się może do polepszenia roli polskiego rękodzielnictwa.

Walne zgromadzenie Towarzystwa gąsiro alcholicznego odbędzie się we środę dnia 9 b. m. o godzinie 4 tej popołudniu. Celem posiedzenia będzie uchwalenie zmiany paragrafu 4 statutu o do kwoty, jaką niszcząc mają nowo wstępujący członkowie, gdyż Namieśnictwo kwotę 50 złr. uważa za niedopuszczalną i wskutek tego zakwestjonowano jest zatwierdzenie statutu.

Do Towarzystwa im. Kościuszkę świeżo zapisał się na członków pp.: Janusz Niedzielski, dyrektor urzędu budownictwa miejskiego; Stanisław Świerzyński, autorzytowany inżynier budowlany; Jan Zbrzycki, architekt; Aleksander Biborski, budowniczy; Jan Świerzyński, technik; Aleksander Świerzyński, zecer; Sylwester Zabłocki, majster malarz; Józef Pomiankowski, efekciarz sądowy. Sympatyczne do Towarzystwa obecnie liczy 72 członków.

Odczyt p. Rygierta, artysty dramatycznego, odbędzie się w Towarzystwie muzycznym od dziś za tydzień.

Pogrzeb hr. Engeströma odbył się wczoraj przy udziale tłumów publiczności. Na czele konduktu pogrzebowego masterował pluton nianów w pełnej parady, poczem z krzyżem szedł liczny zastęp świeckiego i zakonnego duchowieństwa. Szesćciokonną karawan otaczali ulani. Niezliczona ilość wieńców zwieszała się z karawanu, za którym szedł straszny boleścią zlamany ojciec, rodziną, liczny zastęp przyjaciół i znajomych generałów, korpus oficerów, reprezentanci różnych stowarzyszeń i korporacji, tłumy publiczności, a w końcu znów pluton ulanów. Najpiękniejszą pogoda sprzyjała żłobemu pochodowi.

Na takie rauny ojcowiskiego serca, nie ma lekarstwa, jeno ukojenie boleści dać może łaska B. Że. Jeżeli jednak współczucie ludzkie bądź jednej lzy oszczędzić zdolne byłoby, to do Kraków szczerze tego pragnął. Zasługi szlachetnego przadziada, co jako pisał szwedzki w Polsce za Stanisława Augusta opierał się wszelakim na nią za machem, a pokochawczy nasz kraj, związał się z nim związkiem krwi przez małżeństwo syna, zasługi oia hr. Wawrzyńca, który i w Dreźnie i w Poznaniu całym sercem, całą duszą narodowej sprawie służył i służy, wreszcie tragiczny los znacznego młodzieńca i jego begobojność, zgromadziły w trumny cały Kraków, a nie wątpimy, że i z najdalejszych zakątków ziem polskich wyrwały się myśli i serca ku tej trumnie, która tak zawzięcie zamknęła w sobie łotrów szlachetnego, znacznego, na wskroś pocciwego, a bardzo zasłużonego rodu. Niech Bóg przyjmie łaskawie tego, co już przed Nim stanął, a niech łaska Boga ukoi boleść rodzicielską.

Amatorskie przedstawienie odbyło się wczoraj w pensjonacie p. Tachapkowej na rzecz ubogich dzieci. W przedstawieniu tem wzięły udział li tylko uczniowie z klas. Repertuar z dwóch składał się sztuki ciek. Pierwsza p. t. „Pamiętny dzień” n kład p. prof. Klimesiewicza. Obrazek ten walczyący obok wdzięk mowy i akcji pięknej przedewszystkiem tendencją, do której stawiający pensjonarkę — złościco, którą w końcu anielska dobroć jej siostry nawraca i przeobraża. Druga sztuczka to krótkoczwila humorystyczna p. t. *Ein Stundchen in der Schule*, odegrana w języku niemieckim. Role odegrali uczniowie z wielką dokładnością i przeważnie z prawdziwym talentem i pełnym swobodą humoru. Wybitniejszych talentów wymieniam nie chcemy, by nie obrazić skromności sympatyzujących panienek, tem sympatyzujących, że pracą swą pocciwem sercem podjętą u bierały wale pokonując sumkę dla ubogich swych rówieśniczek.

W Towarzystwie drukarzy i litografów „Opnisko”, odbyło się wczoraj przedstawienie amatorskie, złożone z dwóch jednaktów: „Broń niewieścia” i „Kawaleria marcewowa”, oraz z jednaktowej operetki „Czula struna”. Wykonanie pierwszej interpretacji pana S. i panny W. nie przedstawiło nie do życzenia, również nie udatnie odegrała operetkę, w której pani K. znówu panna W. i panowie S. i K. dokładali wszelkich starań, aby zadowolić zebraną publiczność, co też im się w zupełności udało. Co się tyczy „Kawalerii marcewowej”, i ten bardzo nas zadowolił. Istotnie wszyscy grający, to jest panie B. i F., oraz pp. K. G. i L. wywiązały się z swego zadania zupełnie zadowalniająco, zniawogóle było wielką starannością gry wszystkich talentowanych amatorów, którzy pod kierunkiem p. Smolńskiego pracują szczerze. Publiczność zgromadzona rzęsiem oklaskami dziękowała amatorom za przyjemnie spędzony wieczór.

Jeszcze jedna uwaga. Czyby antraktów nie można eokolwiek skrócić? Benefis panna Siemaski W. nadchodząca sobotę wystąpi p. Siemasko, jeden z najbardziej utalentowanych artystów naszej sceny, na swój beneficj z oryginalną komedią p. Zielińskiego p. t. „Kruczek nieoceniony”. Stanowisko jakie wśród członków naszego personelu teatralnego zajmuje znakomity artysta, zapewnia beneficjowi p. Siemaski najzupełniejszą powodzenie. W sobotę zgromadzi się więc na przedstawienie „cały Kraków”.

Nowosć. W handlu kolonialnym pod firmą Kosza przy ulicy Grodzkiej, od kilku dni ku wielkiej nieszczęsności koniaka, pojawił się misternie zrobiony antytek, z którego czerp e się napój, nityśle słodki, ile rozwesalający. Nowosć ta ma powodzenie — a kran jest w ciągłym ruchu.

Brak podroczników w szkołach średnich w polskim języku daje się czuć dotkliwie. Uczniowie wyższych klas zmuszeni są uczyć się chemii z niemieckiej książki dra Józefa Mittereggera, gdyż dawny podręcznik Rozkoiego został w zupełności wyczerpany, a nowy Bandrowskiego wydany został nieaktualnie, bo zaledwie ukazała się część pierwsza. Wartyby może nad tem pomyśleć.

Urząd budowlany miasta naszego proponował na konserwację szos w roku bieżącym 28.000 złr., lecz sekcja ekonomiczna ze względu na brak fundusów zmniejszyła tę sumę do 21.000 złr. Natomiast Rada miasta przyznała tylko 18.000 złr.

Na szosę w najważniejszych ulicach dostawionych będzie 3.536 metrów sześciennych sztru porfirowanego, a na inne szosy 987 metrów sześciennych sztru wapnianego i 520 takichże metrów wioflanego sztru.

Przytrzymano dnia wczorajszego trzech niedorostków w aptece Franciszkańskiej, którzy pragnęli żyć przyniesione przez siebie

artykuły, jakoto: koniak, malagę, ekstrakt słodowy i t. p. Śledztwo policyjne wykazało, że malcy działali z namowy znanego i kilkakrotnie karawan oszusta Piotra Jurgowskiego. Ten zaś przyszedł do posiadania wyż wspomnianych artykułów przez podrobienie listów jednej z wybitnych osób naszego miasta — z którymi to zjawiał się w kilku aptekach jako umyślnie przysłany sijnący i brał takowe na rachunek Jurgowskiego za one sztuczki aresztowano.

Nagła słabość. Wczoraj po godzinie 12 w południe, przedchodzący przez plac Marjacki Wojciech Ręczny, zasnął nagle. Wezwane pogotowie stacji ratunkowej nadsiało niebezpiecznemu pierwszej pomocy. Po czym chorey udał się o własnej sile do swego mieszkania.

Emigracja do Ameryki. Policja tutejsza przytrzymała na wychodźstwie do Ameryki w dniu wczorajszym 10 osób z powiatów: rzeszowskiego, tarnowskiego i gorlickiego, które bez dostatecznych funduszy na drogę i bez legitymacji chciały się udać za ocean.

REPERTUAR

TEATRU KRAKOWSKIEGO.

We wtorek 8 b. m. po raz trzeci: *Roznosicielka chleba*, (La portense de pain), dramat w 5 aktach pp. Montepina i Dornaya.

Teatr.

Roznosicielka chleba, melodramat w 5 aktach, z francuskiego. — Benefis panny Każyńskiej.

Od melodramatu wymagamy niewiele: żądamy przedewszystkiem uszanowania pewnych przynajmniej warunków prawdopodobieństwa, zachowania pewnych granic w nczyniu efektów, dobrane i zajmujące prowadzenie intrzy i o artyzm w ścisłem tego słowa znaczeniu nie idzie wcale. Z góry jesteśmy przygotowani na sensacyjne widowisko, wiemy, ile nieprawdy albo niemożliwości, pod pozorem spełnienia rzekomo faktów, ujrzymy na scenie, oczekujemy wypadków wstrząsających nie grozą wewnętrznej walce, ale wywołującej się w głębi duszy w bohaterów, ale są efekty czysto zewnętrznej natury, niemożliwowych nieczem: wrażeń, jakie odnosimy, patrząc na taką sztukę, nie należą do tych co przenikają do szpiku kości — lecz działają powierzchownie.

Jeżeli jednak melodramat zawiera w szeregu przedstawionych obrazów myśl przewodnią doniosłej wagi moralnej, jeżeli tendencja utworu może naprowadzić na drogę głębokiego zastanowienia — wówczas sztuka nabiera rzeczywistego interesu ze względu na tłumy publiczności mniej ukształconej, a żądnej rozrywek, i w rozrywce sznkującej pożytecznego dla duszy jokarmu. Tak zwana „święteczna publiczność” alchna przebiegu melodramatycznej akcji z wrastającą po każdej scenie uwagą, skupienie maluje się na twarzach widzów, oczy błyszczą i pochłaniają wszystko, co się przed nimi rozwija; cisza zalega sale teatralną — z takim zapalem i z takim poddaniem się tylko święte, niedzienerwane natury umieją jeszcze słuchać i podziwiać.

Tak słuchała „Roznosicielka chleba” publiczność niedzielna, zapienająca zwłaszcza gorącej sfery teatru, w sobotę przypatrzyła się przedstawieniu z uśmiechem niedowierzania i ironji. Melodramat pp. Montepina i Dornaya nie posiada zalet wyróżniających go korzystnie z pośród wielu innych, ale ma warunki powodzenia dla warstw szeroki.

Skróćmy, jakie u nas po pierwszych zaraz porobiono próbach, wyszły na dobre sztuce, bardzo wosle długiej. Opuśczone parę niepotrzebnych ustępów w prologu i jeden zbędny obraz i tak, to co zostało, zawiera długi laudach powikłanych wypadków i trwa kilka godzin.

Nie myślę opowiadać nałwie nieprzypadkowej treści melodramatu, ograniczę się do podania tytułów dziewięciu obrazów — to, sądzę, wystarczy do zarysowania ich charakterystyki utworu, nie mającego w sobie ani prawdopodobieństwa sytuacji, ani dobrej roboty scenicznej, i pomijam oczywiście tutaj psychologię i logikę, bo tych nie znalazłoby się ani na lekarstwo.

W obrazie pierwszym „popielniaja (za kulism) aż „potrójna zbrodnia”; w obrazie drugim „dwaj kuzyni” rozpoczynają akcję wspólną przeciwko możliwości wykradzie zbrodniarza; w trzecim obrazie bardzo wesoło biwakują „piekarczyki” i przyjmują do swego grona „roznosicielkę chleba”; potem idą „Zie zamyli milionera”, „Walka nocu”, „Strasza tajemnica”, „Za mach”; i „Ten jest zbrodniarzem” — aż mrowie przechodzi, kiedy się te okropności czyta na afizn, ale nie taki diabeł straszny, jak go malują.

Nie mam zamiaru wykazywać wszystkich śmieszności, jakie popelnili autorowie — nie starczyłoby na to miejsca; powołanie sztuki zawdzięcza należy artytom naszym, którzy wciąż składają do wody niezmordowanej pracy, staranności

talentu. Im się należy uznanie, że potrafią dźwigać na swych barkach obfity i co chwila zmieniający się repertuar.

Wspomnieliśmy już w wczorajszym wzmiance pokrótce o wrazeniu, jakie na nas wywarła gra artystów; dziś uzupełniamy nie wyczerpującą notatkę.

Panna Każyńska umie odzwierać melodramatyczne postacie i wkłada w grę swoją dużo sztuczny patos, który odpowiada danemu charakterowi. Role tytułową wykonała zasłużona artystka, będąc prawdziwie niezręśliwą bohaterką, od losu długo przesładowaną. Interpretacja swoja uprawdopodobnia p. Każyńska figurę „Roznosicielki chleba”, nienależącą do szczególnych kreacji. Benefisankę przyjmowano, jak na to zasłużyła — bardzo gorąco.

Role dziewczęcia, skazanego na zgon, od początku sztuki i noszącego na sobie znak śmierci niechybnej, odegrała panna Dziwytówna z prawdziwą siłą. Artystka pochwyliła bardzo inteligentnie zasadniczy ton interpretacji, utrzymując grę swoją na granicy pomiędzy dramatycznym a melodramatycznym jej wyrazem; z jednej strony uplastyczniała to samą postać Mery, z drugiej — wskazywało, że nie mamy tu przecież nie do czyszenia z dramatem w ścisłem znaczeniu. P. Dziwytówna, oprócz zrozumienia charakteru postaci i jej sytuacji, objawiła nowy rys swego talentu, na który zwracaliśmy uwagę po jej deklaracji na koncercie „Lutni” — ustępu z „Beniowskiego”, — wielki zasób dramatycznej ekspresji; praca w tym kierunku rozwinięte za soby i doprowadzi je niezawodnie do wysokiego artystycznego poziomu. Radzimy szczególnie pracować nad głosem z natury bardzo pięknym, melodyjnym, ale potrzebującym jeszcze pogłębienia. Całą rolę odegrała p. Dziwytówna bardzo dobrze, ostatni akt zwłaszcza był pojęty i wykonany prześlicznie.

Panna Trapezówna, której rzeczywisty talent cenimy jak na to zasłużyła, wykonała z rutyną postać Lucji. Artystka sceny wesołej, żywe otwiera dobrze i wówczas podoba się zawsze netypery liryczne wychodzą jednak błado, w dramatycznych zaś brakuje pannie Trapezównie siły potrzebnej. Nie trzeba nigdy nadwyrać słabego głosu, bo to może zaszkodzić, — głębszy ton, którego brakuje, należy zastąpić jasną, wyraźną dykcją.

P. Rygiert wcielił się w zbrodniarza, z twardziałego w grzechu jak potępienie. Artysta miał doskonałą maskę, grał całą rolę bardzo dobrze i zasłużył na zupełną pochwałę.

P. Werner był w melodramacie doskonały: dowcipny i podstępny, zdolny interpretacji postaci przemieniającego wciąż awa skórę Owidiusza Soliveau zająć wszystkich.

P. Siemasko odegrał rolę piekarczyka Ciri-ori z prawdziwym i udzielnym siem humorem. Utalentowany artysta pobudzał audytoryum do szczerzego śmiechu.

Pp. Solaki, Feliksiewicz, Antoniewicz, Sobiesław i Wójcicki, dobrze wywiązały się z niewielkich ról swoich. Zawsze sympatyczna i jedyną w swym rodzaju artystką jest panna Koźmin. — Wogóle przedstawienie wypadło starannie. Ad. D

Ostatnia poczta.

London 6 marca. Parlament angielski obraduje już czwarty tydzień, niewiele jednak dokonał. Dwa ważne projekty rządowe, bill irlandzkiej administracji lokalnej i nowy projekt ustawy szkolnej dla Irlandji, przyjęto w pierwszym czytaniu na tem jednak koniec. Ze sprawy idą tak opieszale, winien jest i sam rząd, który naczelnikowi Izby, panu Balfour, nie do ay pomocy, a pan Balfour jest nowicjuszem na swem stanowisku. Powrót Gladstone’a z polnina nie pozostanie bez wpływu na ożywienie Izby.

Chrystyanja 6 marca. Konflikt w sprawie unji szwedzko norweskiej wywołany przez kwestję norweskiego konsultatu przechodzi w stadium spokojniejszej. Sprawa tak się miała. Norweczy radykalowie, posiadający dziś przewagę w gabinecie i parlamencie, żądają ustanowienia dla Norweczków czysto norweskich konsulatów i twierdzą, że tylko sama Rada państwa norweska, bez mieszanina się Szwedów, ma się ta sprawa zająć. Szwedzi, z królem Oskarem na czele, sprzeciwiają się temu, powołując się na ustawę, mocą której trzech członków Rady państwa szwedzkiej powinno być dopuszczonych do obrad. Początkowo zastrzeżenie było znaczne obecnie jednak zdaje się, iż sprawa zlatwi się spokojnie za obopólnem porozumieniem się sprzymierzonych narodów.

TELEGRAMY.

Stan obłężenia w Królestwie

London 7 marca. Daily Telegraph odebrał z Petersburga następującą wiadomość:

mość: Z powodu wzmagającego się wśród Polaków niezadowolenia, upoważnił car general-gubernator Hurkę do zaprowadzenia w Królestwie polskiem stanu obłężenia albo sądu doraźnego.

Choroba monarchoy.

Darmstadt 7 marca. Sian zdrowia wielkiego księcia Ludwika budzi poważne obawy. U Joza chorego bawią jego córki Wiktorja i Alicja oraz ksiądz Henryk pruski z żoną.

Owacja dla księcia Bismarka.

Hamburg 7 marca. W dniu urodzin księcia Bismarka odbędzie się w Friedrichsharhe wielki korowód z pochodniami przy udziale delegatów Hamburga i innych miast.

Gimnazjum jezuickie.

Feldkirch 7 marca. Minister oświaty nadał tutejszemu niższemu gimnazjum OO. Jezuitów prawa publicznego zakładu naukowego (Prasa liberalno-żydowska z tego bardzo niezadowolona. Pzypn. Red.)

Koncert Żeleńskiego.

Warszawa 6 marca. Wczoraj odbył się w Teatrze Wielkim koncert znakomitego kompozytora, Władysława Żeleńskiego. — Tłumy zalegały widownię. Publiczność przyjmowała każdy numer programu, złożonego wyłącznie z dzieł koncertanta, z entuzjazmem niebywałym. Oklaskom i wywoływaniom nie było końca. Po jednym z odegranych utworów, wreszcie Żeleńskiemu olbrzymi wieniec z napisem: „Od Warszawy”. Powodzenie pod każdym względem znakomite.

Zakaz.

Chrystyanja 7 marca. Dowóz był i trzody z wszystkich portów niemieckich został wzbroniony.

Zbrodnia.

Buenos Ayres 7 marca. Statek kupiecki „Senor Miguel” wyleciał w powietrze wyjeżdżając z portu i pogrzebał w głębinach morza całą załogę. Powodem eksplozji była maszyna pocielna, którą uwolniony ze służby majtek, nadał w paczce jako towar. Zbrodniarz sam się zdradził po pijanemu. Wzburzeni marynarze zabili go na miejscu.

Katastrofa.

Kapstadt 7 marca. Zawalił się tu gmach sądowy podczas rozprawy karnej, wskutek czego kilkadziesiąt osób zginęło na miejscu.

NADESLANE.

Jedna próba wystarozy, żeby przekonać się, że najlepsze takti (żyły) do papierosów są:

TUTKI NIEKIEJONE

z fabryki 51 (42 ?)

S. Wierusz Niemojowski

we Lwowie.

Tutki niekielejone wyrabiane są za pomocą specjalnych maszyn produkowanych w Wstwie Pańskiej. W smaku są niezrównane — przy robocie papierniczym nie puja się.

Oma na 1000 sztuk od 1 złr. 30 et.

(Najlepsze w orobionych pudełkach 1 złr. 60 et.)

Do nabycia: W sklepach S. W. Niemojowski:

We Lwowie: Teatralna 3, Jagiellońska 6.

W Krakowie: Sukiennice 38. oraz we wszystkich znaczniejszych handlach i trafikach.

Zlecenia, zamieszkiwane załatwia się odwrotnie.

(pakowanie gratis. — Przy odbiorze 5000 krajn.)

OSTRZEŻENIE: Niektórzy podstępnie strmy wiadomości, jaką poproszono, cięną się tutki niekielejone Niemojowskiego nadadają ektetycz. Uprasa się preto swobodnie baczną uwagą na firmę: S. W. Niemojowski, która każde pudełko jest zaopatrzone.

Zwracam uwagę Szanownej publiczności na inserat drugostronnie umieszczony: Wyrob suszonych jarzyn Udzienickich.

Dyrektor Seeling.

136 6 10

Sensacja!!! Sensacja!!!

Wielka restauracja CZERMAKA. Od dnia 23 lutego i w dniach

41	let.	91	50	95	60	"	węgierskiego	"	"	19	19	—
56	let.	94	25	95	—	"	włoskiego	"	"	12	13	—
62	let.	99	20	100	—	Bazylika	Bada-Peszta			~ 40	7	40